

Αργά βαδίζει ο Χριστός

Ο Χριστός βαδίζει αργά μέσα στην ιστορία. Αργά σαν το βαθύ ποτάμι που κάποιο παιδί θα το νόμιζε ακίνητο, αλλά που ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να του φτιάξει φράγμα. Αργά σαν το σιτάρι που το σπέρνεις το φθινόπωρο και το χειμώνα νομίζεις ότι είναι νεκρό. Ακόμα δεν ήρθε η άνοιξη για τον σπόρο του Χριστού.

Ο δρόμος Του είναι δύσκολος, γι' αυτό βαδίζει αργά. Πορεύεται μέσα από λακκούβες αίματος μέσα από το σκοτάδι των αμαρτιών, και μέσα από τα αγκάθια των ληστών. Είναι στενός ο δρόμος Του και πολλοί οι πεσμένοι αμαρτωλοί βρίσκονται στον γκρεμό και στις δυο πλευρές του δρόμου Του. Εκείνος πρέπει να σκύβει στις δυο πλευρές, να τους σηκώνει και να τους τραβά πίσω Του και να περπατά προς τα εμπρός. Γι' αυτό βαδίζει αργά.

Βαδίζει αργά γιατί το πλήρωμά Του είναι μακριά. Το πλήρωμά Του επεκτείνεται στα πέρατα της ιστορίας και η θέση Του είναι στα έσχατα...

(από την εισαγωγή του π. Αλεξάνδρου Σμέμαν)

Αργά βαδίζει ο Χριστός... Προσέχει που θα σταθεί το άγιο πόδι Του, γιατί δεν θέλει να σταθεί στο αίμα. Επιλέγει στενά σοκάκια στη γη, στενόχωρα, γιατί δεν μπορεί να περπατά στην πλατιά ιδιοκτησία της αμαρτίας. Ξεγλιστρά ανάμεσα στους ληστές, διαγκωνιζόμενος διαρκώς, γιατί πρέπει να περάσει μπροστά.

Έρχεται, φερ' ειπείν ο Χριστός σε εμάς σαν φιλοξενούμενος και μας ρωτά:

«Δείξτε μου δρόμο χωρίς αίμα, χωρίς αμαρτία και ληστές!»

Ποια απάντηση θα μπορούσαμε να Του δώσουμε; Πού θα βρίσκαμε δρόμο άξιο του βαδίσματός Του; Εάν κόχλαζε όλο το ξεραμένο αίμα από τη γη, η γη θα παρουσίαζε έναν ωκεανό αίματος. Εάν άναβε φωτιά σε κάθε μέρος ατιμασμένο από την αμαρτία, η γη θα είχε μεταμορφωθεί σε μία φλεγόμενη κόλαση. Εάν είχαν αναστηθεί όλοι οι νεκροί ληστές και παρέλαναν στη γη μαζί με τους ζωντανούς, η γη θα ήταν ένα αδιάβαστο δάσος ανθρωπίνων σωμάτων.

Ω, Κύριε, μεγάλη είναι η αισιοδοξία Σου! Όταν εμάς πονέσει το μικρό μας δαχτυλάκι, γινόμαστε απαισιόδοξοι. Ενώ η δική Σου πίστη στην νίκη του καλού δεν αποδυναμώνεται ακόμα και όταν όλοι μας καρφώνουμε από ένα αγκάθι στο σώμα Σου.

Είναι μικροί και κοντινοί οι στόχοι μας, γι' αυτό τους προφταίνουμε τρέχοντας. Ενώ ο δικός Σου στόχος είναι μεγάλος και μακρύς, και Εσύ περπατάς βήμα βήμα.

Κύριε, κατεύθυνέ μας προς το στόχο Σου. Άπλωσε έστω μια σκιά του Πνεύματός Σου στο λόγο μας και εμείς θα γίνουμε αρκετά λογικοί' άπλωσε έστω μια σκιά από την ευγένειά Σου στην καρδιά μας και η καρδιά μας θα καθαρίσει. Και εμείς θα δούμε τον Θεό όπως Τον έβλεπες Εσύ, όταν περπατούσες στη γη, κάτω από τον σταυρό και το αγκαθωτό Σου στεφάνι' και θα ζήσουμε μαζί με τον Θεό, όπως ζούσες και Εσύ μαζί Του. Στην ένωση με τον Θεό θα πράττουμε θαύματα μεγάλα, όπως μεγάλα ήταν και τα δικά Σου. Είναι πλέον καιρός να ωριμάσει ο κόσμος. Φώτισέ μας με το Φως Σου, γιατί στον ίσκιο δεν ωριμάζει τίποτα. Κάτω από τις ακτίνες μας το λογικό Σου θα ωριμάσει και η ψυχή μας θα μεγαλώσει πολύ. Και εμείς θα γίνουμε ένα μαζί Σου, όπως είσαι Εσύ, Κύριε, ένα με τον Ουράνιο Πατέρα. Αμήν.